SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VII kadencja

Druk nr 3692

SPRAWOZDANIE

KOMISJI SKARBU PAŃSTWA

o rządowym projekcie ustawy o zmianie ustawy o Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa oraz niektórych innych ustaw (druk nr 3643)

Sejm na 97. posiedzeniu w dniu 21 lipca 2015 r. - zgodnie z art. 39 ust. 2 regulaminu Sejmu skierował powyższy rządowy projekt ustawy do Komisji Skarbu Państwa w celu rozpatrzenia.

Komisja Skarbu Państwa po rozpatrzeniu tego projektu ustawy na posiedzeniu w dniu 22 lipca 2015 r.

wnosi :

Wysoki Sejm uchwalić raczy załączony projekt ustawy.

Warszawa, dnia 22 lipca 2015 r.

Sprawozdawca	Przewodniczący Komisji
/-/Renata Zaremba	/-/Tadeusz Aziewicz

Projekt

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy o Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa oraz niektórych innych ustaw[1)]

Art. 1. W ustawie z dnia 8 lipca 2005 r. o Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa (Dz. U. z 2013 r. poz. 1150 i 1247) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 4 w ust. 5 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) państwowych osób prawnych, z zastrzeżeniem art. 8c;”;

2) w art. 8b:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Przekazanie przez Prokuratorię Generalną sprawy lub grupy spraw, o których mowa w art. 8 ust. 1, do prowadzenia podmiotowi reprezentującemu Skarb Państwa:

1) może nastąpić, jeżeli nie występuje w nich istotne zagadnienie prawne lub potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub rozbieżności w orzecznictwie sądów:

a) z inicjatywy Prokuratorii Generalnej albo

b) na wniosek podmiotu reprezentującego Skarb Państwa, za zgodą Prokuratorii Generalnej;

2) jest obowiązkowe na wniosek i na rzecz:

a) Prezesa Rady Ministrów albo

b) ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa w zakresie należących do jego właściwości spraw lub grup spraw:

– dotyczących dochodzenia kwot zastrzeżonych na wypadek niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązań z umów prywatyzacji w rozumieniu art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji (Dz. U. z 2015 r. poz. 747),

---

[1)] Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawę z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne.

– dotyczących roszczeń o zawarcie umowy lub o zapłatę ceny sprzedaży akcji lub udziałów Skarbu Państwa wynikających z umów prywatyzacji w rozumieniu art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji,
– dotyczących roszczeń osób uprawnionych do nieodpłatnego nabycia akcji lub udziałów należących do Skarbu Państwa na zasadach określonych w art. 36–38 i art. 38b–38d ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji,
– określonych w art. 249 § 1, art. 252 § 1, art. 422 § 1 i art. 425 § 1 ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1030, z późn. zm.[2)]),
– o stwierdzenie istnienia lub nieistnienia uchwał wspólników spółki z ograniczoną odpowiedzialnością lub uchwał walnego zgromadzenia spółki akcyjnej, prowadzonych na podstawie art. 189 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2014 r. poz. 101, z późn. zm.[3)]),
– wynikających z odwołania, o którym mowa w art. 5c ust. 5 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o zasadach wykonywania uprawnień przysługujących Skarbowi Państwa (Dz. U. z 2012 r. poz. 1224),
– przeciwko członkom zarządu i likwidatorom spółek z ograniczoną odpowiedzialnością prowadzonych na podstawie art. 299 ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych.”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a–1j w brzmieniu:

„1a. Prokuratoria Generalna nie przekazuje sprawy lub grupy spraw, gdy wartość przedmiotu sprawy przewyższa kwotę 10 000 000 zł, z

---

[2)] Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 265 i 1161 oraz z 2015 r. poz. 4.

[3)] Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 293, 379, 435, 567, 616, 945, 1091, 1161, 1296, 1585, 1626, 1741 i 1924 oraz z 2015 r. poz. 2, 4, 218 i 539.

wyjątkiem spraw, o których mowa w art. 8b ust. 1 pkt 2 lit. b tiret czwarte i piąte.

1b. Stanowisko Prokuratorii Generalnej w przedmiocie przekazania sprawy lub grupy spraw w trybie określonym w ust. 1 pkt 1 lit. a jest wiążące dla podmiotu reprezentującego Skarb Państwa, gdy wartość przedmiotu sprawy nie przewyższa kwoty 300 000 zł, z wyjątkiem przypadku gdy przekazanie następuje na rzecz Prezesa Rady Ministrów lub ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa.

1c. Stanowisko podmiotu reprezentującego Skarb Państwa w przedmiocie przekazania sprawy lub grupy spraw w trybie określonym w ust. 1 pkt 1 lit. a jest wiążące dla Prokuratorii Generalnej, gdy wartość przedmiotu sprawy przewyższa kwotę 300 000 zł.

1d. Przed przekazaniem sprawy lub grupy spraw w trybie określonym w ust. 1 pkt 1 lit. a Prokuratoria Generalna występuje do podmiotu reprezentującego Skarb Państwa o przedstawienie pisemnego stanowiska co do możliwości przyjęcia sprawy lub grupy spraw do prowadzenia, określając w piśmie przyczynę przekazania oraz odnosząc się do przesłanek, o których mowa w ust. 1 w pkt 1 we wprowadzeniu do wyliczenia. Podmiot reprezentujący Skarb Państwa przekazuje Prokuratorii Generalnej swoje pisemne stanowisko w terminie 14 dni od dnia doręczenia wystąpienia Prokuratorii Generalnej.

1e. Prokuratoria Generalna, przekazując sprawę lub grupę spraw w przypadku, o którym mowa w ust. 1b, w razie negatywnego stanowiska podmiotu reprezentującego Skarb Państwa sporządza pisemne uzasadnienie, w którym odnosi się do argumentów podniesionych w stanowisku tego podmiotu, wskazuje ostateczne przyczyny przekazania, w tym odnosi się do przesłanek, o których mowa w ust. 1 w pkt 1 we wprowadzeniu do wyliczenia.

1f. Odmowę przekazania sprawy lub grupy spraw na wniosek, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 lit. b, Prokuratoria Generalna uzasadnia na piśmie i doręcza wnioskodawcy w terminie 14 dni od dnia doręczenia wniosku.

1g. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, wniosek określa sprawę lub grupę spraw podlegających przekazaniu, termin przekazania oraz uzasadnienie.

1h. Do czasu przekazania sprawy lub grupy spraw zastępstwo procesowe Skarbu Państwa w sprawie lub grupie spraw wykonuje Prokuratoria Generalna.

1i. Prokuratoria Generalna przekazuje ministrowi właściwemu do spraw Skarbu Państwa corocznie, w terminie do końca lutego, szczegółowe informacje za poprzedni rok kalendarzowy dotyczące:

1) liczby wniosków o przekazanie sprawy oraz grupy spraw i sposobu ich rozpatrzenia,
2) liczby i kategorii przekazanych spraw oraz grup spraw,
3) stanowiska podmiotu reprezentującego Skarb Państwa – w przypadku spraw przekazanych z inicjatywy Prokuratorii Generalnej,
4) przyjętych przez Prokuratorię Generalną kryteriów przekazywania spraw

– w przypadku każdej sprawy lub grupy spraw wskazuje się odrębnie kategorię sprawy i podmiot reprezentujący Skarb Państwa.

1j. Minister właściwy do spraw Skarbu Państwa może przekazać Prokuratorii Generalnej swoje wnioski i zalecenia w odniesieniu do przyjętych przez Prokuratorię Generalną kryteriów przekazywania spraw.”;

3) po art. 8b dodaje się art. 8c w brzmieniu:

„Art. 8c. 1. Prokuratoria Generalna na polecenie Prezesa Rady Ministrów przejmuje zastępstwo procesowe państwowej osoby prawnej zajmującej się realizacją zadań publicznych z zakresu kultury i ochrony dziedzictwa narodowego, nauki, oświaty i wychowania lub szkolnictwa wyższego, jeżeli wymaga tego ochrona ważnych praw i interesów dotyczących mienia państwowego.

2. Przejęcie zastępstwa procesowego państwowej osoby prawnej, o której mowa w ust. 1, może nastąpić za jej zgodą przed wszczęciem postępowania lub w każdym jego stadium.

3. Na wniosek Prezesa Rady Ministrów złożony przed wydaniem polecenia, o którym mowa w ust. 1, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wydaje opinię w przedmiocie zgodności wykonywania przez Prokuratorię Generalną zastępstwa procesowego państwowej osoby prawnej, o której mowa w ust. 1, z zasadami udzielania pomocy publicznej.

4. W przypadku gdy wykonywanie zastępstwa procesowego państwowej osoby prawnej stanowi pomoc publiczną, podmiotem udzielającym pomocy publicznej jest Prokuratoria Generalna.

5. Prezes Rady Ministrów może wystąpić do Prokuratorii Generalnej o przedstawienie stanowiska w przedmiocie przejęcia zastępstwa procesowego.

6. Prezes Rady Ministrów może zwolnić Prokuratorię Generalną z obowiązku wykonywania zastępstwa procesowego państwowej osoby prawnej.

7. Prezes Rady Ministrów zwalnia Prokuratorię Generalną z obowiązku wykonywania zastępstwa procesowego państwowej osoby prawnej w przypadku wystąpienia konfliktu praw lub interesów Skarbu Państwa z prawami lub interesami państwowej osoby prawnej, o której mowa w ust. 1, a także w przypadku braku zgody, o której mowa w ust. 2.

8. Prokuratoria Generalna niezwłocznie informuje Prezesa Rady Ministrów o istniejącym lub mogącym wystąpić konflikcie praw lub interesów, o którym mowa w ust. 7.

9. Prokuratoria Generalna zawiadamia sąd oraz państwową osobę prawną, o której mowa w ust. 1, o przejęciu lub zakończeniu wykonywania zastępstwa procesowego. Do zawiadomienia Prokuratoria Generalna załącza jego odpisy dla stron lub uczestników postępowania.

10. Do wykonywania przez Prokuratorię Generalną zastępstwa procesowego państwowych osób prawnych, o których mowa w ust. 1, przepisy art. 5 ust. 3, art. 13, art. 14 i art. 17 ust. 1 i 3 oraz przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 25 ust. 4 stosuje się odpowiednio.”;

4) w art. 11 dodaje się ust. 5–7 w brzmieniu:

„5. Koszty postępowania w sprawie, w której Prokuratoria Generalna wykonuje zastępstwo procesowe państwowej osoby prawnej, o którym mowa w art. 8c, ponosi ta osoba prawna. Dotyczy to również kosztów, o których mowa w art. 17 ust. 2.

6. Państwowa osoba prawna, o której mowa w art. 8c ust. 1, nie ponosi kosztów zastępstwa procesowego wykonywanego przez Prokuratorię Generalną.

7. Państwowa osoba prawna, o której mowa w art. 8c ust. 1, przekazuje Prokuratorii Generalnej koszty zastępstwa procesowego zasądzone lub przyznane tej osobie w sprawie, w której zastępstwo procesowe wykonuje Prokuratoria Generalna, przy czym przekazanie kosztów następuje, jeżeli zostały one ściągnięte od strony przeciwnej, a od rozstrzygnięcia będącego podstawą wypłaty nie przysługuje żaden środek zaskarżenia, z wyjątkiem skargi o wznowienie i skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.”;

5) w art. 29 w ust. 1 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) posiada dyplom ukończenia wyższych studiów prawniczych w Rzeczypospolitej Polskiej lub dyplom potwierdzający ukończenie wyższych studiów prawniczych za granicą, uznany w Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie art. 191a ust. 1 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 2012 r. poz. 572, z późn. zm.[4)]) albo dyplom potwierdzający ukończenie wyższych studiów prawniczych za granicą uznany za równoważny z polskim dyplomem potwierdzającym uzyskanie tytułu zawodowego magistra na podstawie umowy międzynarodowej albo w drodze nostryfikacji;”;

6) w art. 32 dodaje się ust. 3–7 w brzmieniu:

„3. Osoba podejmująca po raz pierwszy pracę na stanowisku radcy Prokuratorii Generalnej jest zatrudniana na podstawie umowy o pracę na czas określony, nie dłuższy niż trzy lata.

4. Osoba, o której mowa w ust. 3, w umowie o pracę zawieranej na czas określony zobowiązuje się do przestrzegania zasad wykonywania zawodu określonych w art. 34, w tym wynikających z treści ślubowania, o którym mowa w art. 33.

[4)] Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2012 r. poz. 742 i 1544, z 2013 r. poz. 675, 829, 1005, 1588 i 1650, z 2014 r. poz. 7, 768, 821, 1004, 1146 i 1198 oraz z 2015 r. poz. 357 i 860.

5. Radca zatrudniony na podstawie umowy o pracę na czas określony podlega obowiązkowej ocenie kwalifikacyjnej nie później niż miesiąc przed zakończeniem okresu, na jaki zawarto umowę o pracę. Przepisu art. 42 ust. 1 zdanie pierwsze nie stosuje się.

6. Po rozwiązaniu umowy o pracę na czas określony wskutek upływu czasu, na jaki była zawarta, radca może być mianowany, jeżeli uzyskał pozytywny wynik obowiązkowej oceny kwalifikacyjnej.

7. Do radcy zatrudnionego na podstawie umowy o pracę mają zastosowanie przepisy dotyczące radcy mianowanego, z wyjątkiem przepisów art. 33, art. 51–53 i rozdziału 6.”;

7) w art. 34 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:
„Obowiązkiem radcy jest postępować zgodnie ze złożonym ślubowaniem oraz przestrzegać zasad etyki wykonywania zawodu radcy, a w szczególności:”;

8) art. 38 otrzymuje brzmienie:

„Art. 38. 1. Radca nie może wykonywać czynności lub zajęć sprzecznych z obowiązkami wynikającymi z ustawy lub naruszających zasady etyki wykonywania zawodu radcy, w szczególności wzbudzających podejrzenia o stronniczość lub interesowność.

2. Radca może podejmować dodatkowe zatrudnienie lub zajęcie zarobkowe po uzyskaniu uprzedniej pisemnej zgody Prezesa Prokuratorii Generalnej. Prezes Prokuratorii Generalnej odmawia zgody w przypadku, gdyby mogło dojść do naruszenia zakazów wynikających z ust. 1.”;

9) w art. 42 ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Minister właściwy do spraw Skarbu Państwa określi, w drodze rozporządzenia, kryteria oceny kwalifikacyjnej, uwzględniając wśród kryteriów staranność, rzetelność i terminowość wykonywania czynności służbowych, oraz tryb dokonywania oceny, uwzględniając w szczególności obiektywność i porównywalność ocen, mając na uwadze cel oceny kwalifikacyjnej, jakim jest sprawdzenie czy radca wykonuje obowiązki służbowe zgodnie z zasadami wynikającymi z treści ślubowania, o którym mowa w art. 33.”;

10) w art. 43 ust. 1a otrzymuje brzmienie:

„1a. Radca wykonujący czynności zastępstwa procesowego jest uprawniony do dodatkowego wynagrodzenia w wysokości nie niższej niż 65%

kosztów zastępstwa procesowego zasądzonych lub przyznanych na rzecz Skarbu Państwa – Prokuratorii Generalnej albo na rzecz Rzeczypospolitej Polskiej w sprawie, w której czynności te były przez niego wykonywane, jeżeli koszty te zostały ściągnięte od strony przeciwnej. Przepis zdania pierwszego stosuje się także w przypadku kosztów, o których mowa w art. 11 ust. 7. Wysokość i termin wypłaty dodatkowego wynagrodzenia określa umowa cywilnoprawna.”;

11) w art. 52 ust. 4 i 5 otrzymują brzmienie:

„4. Rozwiązanie stosunku pracy z radcą może nastąpić z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia w razie reorganizacji Prokuratorii Generalnej, w tym polegającej na likwidacji stanowiska pracy ze względu na zmniejszenie liczby prowadzonych spraw przez Prokuratorię Generalną lub zmianie struktury organizacyjnej, jeżeli przeniesienie radcy na inne stanowisko służbowe nie jest możliwe.

5. W przypadku, o którym mowa w ust. 4, w okresie między rozwiązaniem stosunku pracy a podjęciem zatrudnienia lub działalności gospodarczej, nie dłużej niż przez 6 miesięcy, przysługuje świadczenie pieniężne ze środków budżetu państwa, obliczone według zasad obowiązujących przy ustalaniu ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy, określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 173 Kodeksu pracy.”;

12) art. 55a otrzymuje brzmienie:

„Art. 55a. 1. Za przewinienie dyscyplinarne mniejszej wagi, nieuzasadniające wszczęcia postępowania dyscyplinarnego, Prezes Prokuratorii Generalnej może udzielić radcy ostrzeżenia na piśmie, po uprzednim wysłuchaniu radcy. Przepisy art. 61 ust. 5–5c stosuje się odpowiednio.

2. Radca może w terminie 14 dni od dnia doręczenia ostrzeżenia na piśmie wystąpić do sądu pracy właściwego ze względu na siedzibę Głównego Urzędu Prokuratorii Generalnej o uchylenie ostrzeżenia. Od orzeczenia sądu drugiej instancji skarga kasacyjna nie przysługuje.”;

13) w art. 57:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Postępowanie dyscyplinarne nie może być wszczęte po upływie 3 miesięcy od dnia uzyskania wiadomości o popełnieniu czynu uzasadniającego odpowiedzialność dyscyplinarną ani po upływie roku od dnia popełnienia takiego czynu. Jeżeli z powodu nieobecności w pracy radca nie ma możliwości złożenia wyjaśnień, bieg trzymiesięcznego terminu nie rozpoczyna się, a rozpoczęty ulega zawieszeniu do dnia stawienia się radcy do pracy. Jeżeli jednak czyn zawiera znamiona przestępstwa, przedawnienie dyscyplinarne nie następuje wcześniej niż przedawnienie karne.”,

b) dodaje się ust. 3 i 4 w brzmieniu:

„3. Karalność przewinienia dyscyplinarnego ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło pięć lat.

4. Jeżeli czyn uzasadniający odpowiedzialność dyscyplinarną zawiera znamiona przestępstwa, ustanie karalności przewinienia dyscyplinarnego następuje nie wcześniej niż ustanie karalności przestępstwa.”;

14) w art. 58:

a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Radca może być zawieszony w czynnościach służbowych, jeżeli z uwagi na charakter czynu konieczne jest natychmiastowe odsunięcie go od wykonywania czynności służbowych.

2. Prawo zawieszenia w czynnościach przysługuje Prezesowi Prokuratorii Generalnej. Na decyzję o zawieszeniu w czynnościach przysługuje zażalenie do sądu apelacyjnego — sądu pracy i ubezpieczeń społecznych właściwego ze względu na siedzibę Głównego Urzędu Prokuratorii Generalnej. Do rozpoznania zażalenia stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o apelacji.”,

b) ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. W przypadku gdy radca został zawieszony w czynnościach, Prezes Prokuratorii Generalnej obniża wysokość jego wynagrodzenia miesięcznego na czas trwania zawieszenia maksymalnie do 50%. Jeżeli postępowanie dyscyplinarne nie zostało wszczęte w ciągu trzech miesięcy od dnia zawieszenia w czynnościach albo zostało umorzone, z innej

przyczyny niż rozwiązanie stosunku pracy przez radcę, lub zakończyło się uniewinnieniem, radcy wypłaca się zatrzymane wynagrodzenie.”;

15) w art. 60:

a) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Prezes Prokuratorii Generalnej ma prawo zasięgać informacji od rzecznika dyscyplinarnego o treści rozstrzygnięć podjętych przez rzecznika dyscyplinarnego i komisję dyscyplinarną. Prezes Prokuratorii Generalnej ma prawo otrzymywać od rzecznika dyscyplinarnego odpisy orzeczeń i protokołów posiedzeń, jeżeli są one w posiadaniu rzecznika dyscyplinarnego.”,

b) w ust. 4 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) wnoszenie odwołań od orzeczeń komisji dyscyplinarnej;”;

16) po art. 60 dodaje się art. 60a w brzmieniu:

„Art. 60a. 1. Jeżeli postępowanie wyjaśniające nie dostarczyło podstaw do sporządzenia wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego, rzecznik dyscyplinarny wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania wyjaśniającego.

2. W postanowieniu o umorzeniu postępowania wyjaśniającego wskazuje się przyczyny umorzenia. Od postanowienia o umorzeniu postępowania wyjaśniającego nie przysługuje odwołanie.”;

17) w art. 61:

a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W przypadku gdy rzecznik dyscyplinarny wniósł o orzeczenie kary wydalenia z pracy w Prokuratorii Generalnej, a obwiniony w terminie 30 dni od dnia otrzymania wniosku rzecznika dyscyplinarnego o wszczęcie postępowania nie wskaże obrońcy, przewodniczący składu orzekającego wyznacza obrońcę spośród radców. Obrońca wyznaczony przez przewodniczącego pełni swoje obowiązki do dnia uprawomocnienia się orzeczenia kończącego postępowanie, o ile nie zostanie zwolniony wcześniej z tego obowiązku przez komisję dyscyplinarną albo sąd.”,

b) po ust. 5 dodaje się ust. 5a–5c w brzmieniu:

„5a. W przypadku ustanowienia obrońcy usprawiedliwione niestawiennictwo obwinionego nie wstrzymuje rozpoznania sprawy, o ile

obrońca stawił się na rozprawie. W przypadku usprawiedliwionego niestawiennictwa obwinionego komisja dyscyplinarna może zamknąć rozprawę, jeżeli obwiniony został wcześniej wysłuchany albo pouczony na rozprawie o prawie złożenia wyjaśnień nie skorzystał z tego prawa.

5b. Rozstrzygnięcia komisji dyscyplinarnej zapadają w formie orzeczeń i postanowień.

5c. Przewodniczący składu orzekającego w toku postępowania może wydawać zarządzenia, w szczególności dotyczące pozostawienia pism w aktach bez nadania dalszego biegu.”,

c) ust. 8 otrzymuje brzmienie:

„8. W wyjątkowych przypadkach można odroczyć ogłoszenie orzeczenia na czas nie dłuższy niż 7 dni. O terminie ogłoszenia orzeczenia przewodniczący składu orzekającego zawiadamia strony bezpośrednio po zakończeniu narady.”,

d) ust. 10 otrzymuje brzmienie:

„10. Orzeczenie wraz z uzasadnieniem doręcza się stronom z urzędu, nie później niż w ciągu 14 dni od dnia jego ogłoszenia.”;

18) w art. 62:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Od orzeczenia komisji dyscyplinarnej I instancji kończącego postępowanie w sprawie strony mają prawo wniesienia odwołania. W odwołaniu można zaskarżyć całość orzeczenia lub jego część. Od innych orzeczeń, postanowień i zarządzeń można się odwołać w odwołaniu od orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie.”,

b) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. W przypadku złożenia odwołania od orzeczenia innego niż kończące sprawę lub postanowienia albo zarządzenia, komisja dyscyplinarna wydaje postanowienie o odrzuceniu odwołania, na które przysługuje odwołanie wyłącznie w odwołaniu od orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie.”;

19) w art. 64:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Od orzeczeń komisji dyscyplinarnej II instancji stronom służy odwołanie do sądu apelacyjnego — sądu pracy i ubezpieczeń społecznych właściwego ze względu na siedzibę Głównego Urzędu Prokuratorii Generalnej. Do rozpoznania odwołania stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o apelacji. Od orzeczenia sądu apelacyjnego skarga kasacyjna nie przysługuje.”,

b) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Odwołanie, o którym mowa w ust. 2, wnosi się za pośrednictwem komisji dyscyplinarnej II instancji, która wydała zaskarżone orzeczenie, w terminie 14 dni od dnia doręczenia orzeczenia wraz z uzasadnieniem. Przepis art. 63 stosuje się odpowiednio.”;

20) w art. 67:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W Prokuratorii Generalnej mogą być zatrudnieni pracownicy inni niż radcowie, w tym asystenci radców.”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a i 1b w brzmieniu:

„1a. Na stanowisku asystenta radcy może być zatrudniona osoba o nieskazitelnym charakterze, spełniająca warunki, o których mowa w art. 29 ust. 1 pkt 1–3 i 5.

1b. Asystent radcy wykonuje zadania związane z przygotowaniem czynności radcy w postępowaniu przed sądami, trybunałami i innymi organami orzekającymi oraz zadania z zakresu działalności administracyjnej Prokuratorii Generalnej.”.

Art. 2. W ustawie z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2014 r. poz. 101, z późn. zm.[5)]) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 67 po § 1 dodaje się § 1^1 w brzmieniu:

„§ 1^1. W zakresie określonym odrębną ustawą za państwowe osoby prawne czynności procesowe może podejmować Prokuratoria Generalna Skarbu Państwa.”;

[5)] Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 293, 379, 435, 567, 616, 945, 1091, 1296, 1161, 1585, 1626, 1741 i 1924 oraz z 2015 r. poz. 2, 4, 218 i 539.

2) w art. 87^1 § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Przepisu § 1 nie stosuje się także wtedy, gdy zastępstwo procesowe Skarbu Państwa albo państwowej osoby prawnej jest wykonywane przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa.”;

3) art. 99 otrzymuje brzmienie:

„Art. 99. Stronom reprezentowanym przez radcę prawnego, rzecznika patentowego lub Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa zwraca się koszty w wysokości należnej według przepisów o wynagrodzeniu adwokata.”.

Art. 3. W ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne (Dz. U. z 2006 r. Nr 216, poz. 1584, z poźn. zm.[6)]) w art. 2 pkt 3a otrzymuje brzmienie:

„3a) radców i starszych radców Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa;”.

Art. 4. 1. Radcowie oraz starsi radcowie Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa, zwanej dalej „Prokuratorią Generalną” w terminie 14 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, składają Prezesowi Prokuratorii Generalnej pisemne wnioski o wyrażenie zgody na kontynuowanie dodatkowego zatrudnienia lub zajęcia zarobkowego, podjętych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

2. Wnioski, o których mowa w ust. 1, podlegają rozpatrzeniu w terminie miesiąca od dnia ich złożenia, przy czym brak stanowiska Prezesa Prokuratorii Generalnej w tym terminie oznacza wyrażenie zgody na kontynuowanie dodatkowego zatrudnienia lub zajęcia zarobkowego.

3. W przypadku niewyrażenia zgody, o której mowa w ust. 1, jest on zobowiązany podjąć działania zmierzające do doprowadzenia do niezwłocznego zakończenia stosunku prawnego stanowiącego podstawę dodatkowego zatrudnienia lub zajęcia zarobkowego. O dacie zakończenia stosunku prawnego radca lub starszy radca Prokuratorii Generalnej niezwłocznie zawiadamia Prezesa Prokuratorii Generalnej.

4. W przypadku niewyrażenia zgody, o której mowa w ust. 1, umowy stanowiące podstawę dodatkowego zatrudnienia lub zajęcia zarobkowego zawarte przez radcę lub starszego radcę wygasają z mocy prawa po upływie roku od dnia

---

[6)] Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2008 r. Nr 223, poz. 1458, z 2009 r. Nr 178, poz. 1375 oraz z 2010 r. Nr 182, poz. 1228.

złożenia wniosku, o którym mowa w ust. 1, albo po zakończeniu maksymalnie rocznego cyklu nauczania objętego taką umową, który trwał w momencie złożenia wniosku, o którym mowa w ust. 1, w zależności od tego, który z tych terminów jest późniejszy.

Art. 5. Do oceny kwalifikacyjnej za okres poprzedzający dzień wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 6. 1. Sprawy dyscyplinarne radców i starszych radców Prokuratorii Generalnej wszczęte przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy toczą się na zasadach określonych w przepisach dotychczasowych.

2. Termin przedawnienia wszczęcia postępowania dyscyplinarnego określony w art. 57 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą stosuje się do czynów popełnionych po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 7. Prezes i wiceprezesi Prokuratorii Generalnej w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy składają oświadczenie, o którym mowa w art. 8 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 3, według zasad przewidzianych w ustawie zmienianej w art. 3.

Art. 8. Sprawy lub grupy spraw przekazane przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy do prowadzenia podmiotom reprezentującym Skarb Państwa na zasadach określonych w art. 8b ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu dotychczasowym są prowadzone przez te podmioty. Do tych spraw nie stosuje się art. 8b ust. 1a ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 9. Do spraw wszczętych przed właściwym sądem przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 10. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 42 ust. 7 ustawy zmienianej w art. 1, zachowują moc do dnia wejścia w życie nowych przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 42 ust. 7 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, jednak nie dłużej niż 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 11. Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia.